

VÁLTOZÓ FELSZÍN

Mozgó felületre arany
jeleket ír egy mozdulatlan
toll. Üzenetét megérteni
akarhatod, akarva érteni
nem lehet. Nem nyomtatott
betűk: folyóírás – figyeld,
figyeld, míg összeáll a minta
értelemmé. Megmondja, mit
tegyél, hová legyél.
Megmondja, mit kérdezel.
Szoktasd a szemed a vízhez,
ne cseppenként betűzd, egészben
oltsa szomjad a folyó beszéde.

Bertók László

ZSOMBÉK

Botologni a vízközökben, menni a
levegő után, csak annyira
rejtőzni el, hogy a tüzes hálóval
megtaláljon (ha akar), még ha
ki-kicsusszansz is néha a lyukon, s
elfekszel a szárazon, még ha
csak akkor hagyod is abba, ha
azt hiheted, hogy mérvadó közöd van
a viszonyok változásához.
Választani akkor is fogsz, ha
nem választasz. Fönnakadsz úgy is,
ha magad szövöd a hálót. Két tétova
lépés között is átélheted a saját
teljességet. Egy zsombék, amelyen
kicsit tovább időzöl, többet tud rólad,
mint három vallatótiszt,
akik egymás után tépik össze a
kihallgatási jegyzőkönyveket, hogy
„akkor most az igazat mondod, ugye?!”

A madár, aki előtted röpül, nem azért csapkodja arcod elé a levegőt, hogy idő előtt belecsobbanj a feneketlenbe, még ha (egyre gyakrabban) meg-megnézed is magadat benne, s úgy tűnik, sem félni-, sem vesztenivalód nincsen.

SÚLYOSBÍTÁS

Semmi, csak a keze akadt bele reggelizés közben megint a tejes bögre szélébe, s nem is az, hogy a tej kiloccsant, s csúnyán káromkodni kezdett, csak hirtelen eszébe jutott, ami amúgy eszébe se jut már, hogy éjjelenként néha többször is ki kell mennie, hogy azt a pár centiliter(?) folyadékot kiengedje, kicsöpögtesse, ami rendes körülmények között (valaha) reggelig elfért a hólyagjában, anélkül, hogy a világmindenség kirepedésének pánikja kerülgesse... csak megfogadja megint, hogy effélékről soha többé egy szót sem, mert egyrészt senkinek semmi köze hozzá, másrészt úgyis elengedik a fülük mellett, legfeljebb rutinosan sajnálkoznak, vagy példálódzni kezdenek a saját bajaikkal s más, igazán szomorú esetekkel, azaz nyafogásnak tekintik, ami neki a halálos ítélete váratlan súlyosbítása... csak eltűnődik, hogy felőlük vagy még távolabbról nézve tényleg nyafogás, hiszen miközben a maradék erőit kellene számba vennie, csoportosítania, csatasorba állítania s hősként elesnie, másoktól várja a segítséget, s folyamatosan kiadja magát feleségnek, rokonnak,

barátnak vagy szomszédnak álcázott idegeneknek(?), akik maguk is benne a szervezetben (szervezetben?), amely íme a legfontosabb pontokon akadozik, cserbenhagy, tönkremegy anélkül, hogy kisebb olajozásokon, a csavarok meghúzásán vagy a por letörölgetésén, tehát az események utólagos tudomásulvételén kívül bármit is tehetne ellene, amit tehát komoly mosollyal, méltósággal(?), csöndben illene elviselnie.

LYUKAS KORSÓ

P. Gy. halálakor

Lehattünk volna barátok, s volt úgy, hogy azok voltunk, hogy ugyanott tettük le a lyukas korsót, a tiéd nagyobbat koppant, vagy mert nehezebb volt, vagy mert nem méricskélte a távolságot a tested és a föld között, nem érdekelt ilyesmi, az sem, hogy zavar-e más, bár figyelmes és segítőkész voltál, otthon érezted magadat az emberi kapcsolatokban, „Hogy vagy?“, „Hogy vagy?“, kevés szóval is elbeszélgettünk, aki tudja, hogy mi tocsogott itt a második ezred utolsó évtizedeiben, az emlékezni fog ránk, a többiek meg újra megélik ugyanazt, miattuk mosakszom meg a maradék vízben, s mosom meg halott arcodat, a korsón a lyuk befoltozhatatlan, de a fontos dolgok folytathatók (ebben most hinnem muszáj), s lesznek, akikben tisztán köszöntjük és halljuk majd egymást.